

Sygn. akt II KK 49/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **M. K.**

ukaranego za czyn z art. 54 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2021 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść ukaranego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w R.

z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt II W (...)

1. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia M.

K. od popełnienia zarzucanego mu czynu;

2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. K. został obwiniony o to, że w dniu 19 kwietnia 2020 r, około godz. 12:30 w miejscowości Ż., gm. P., naruszył zakaz przemieszczania się w czasie epidemii bez niezbędnej potrzeby, nie zastosował się do obowiązku zakrywania ust i nosa, tj. o czyn z art. 54 k.w. w zw. z § 5 i § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 kwietnia 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii.

Sąd Rejonowy w R., wyrokiem nakazowym z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt II W (...), uznał M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, przy czym przyjął, iż czyn wyczerpuje dyspozycję art. 54 k.w. w zw. z § 5 i § 18 ust. 1 pkt 2a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii i za to, na podstawie art. 54 k.w., wymierzył mu karę 200 złotych grzywny. Zwolnił obwinionego od opłaty i obowiązku zwrotu wydatków postępowania, które w całości przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Od prawomocnego wyroku nakazowego kasację na korzyść ukaranego wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich, który zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa materialnego, tj. art. 54 k.w. w zw. z § 5 i § 18 ust 1 pkt 2 a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r. poz. 697), poprzez niewłaściwe jego zastosowanie w sytuacji, gdy czyn przypisany M.K. nie wyczerpywał znamion tego wykroczenia.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w R. z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt II W (...) i uniewinnienie obwinionego M. K. od popełnienia przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Skarżący ma bowiem niewątpliwie rację twierdząc, że czyn obwinionego nie wyczerpał znamion wykroczenia z art. 54 k.w., a to – co oczywiste - czyniło niedopuszczalnym ukaranie go za ten czyn.

Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 54 k.w., karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany podlega ten, kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w

miejscach publicznych. Przepis ten ma charakter przepisu blankietowego. Oznacza to, że nie określa on w sposób wyczerpujący znamion typu czynu zabronionego, a dla jego rekonstrukcji odsyła do przepisów zamieszczonych w innym akcie normatywnym. Co więcej, regulacja ta ma charakter przepisu blankietowego zupełnego i dynamicznego. Powyższe sprawia, że przy jego wykładni konieczne jest bardzo szczegółowe badanie, czy organ stanowiący przepisy porządkowe działał na podstawie ustawy i w granicach upoważnień ustawowych. Ukazanie na podstawie art. 54 k.w. jest bowiem możliwe tylko wtedy, gdy naruszone przepisy porządkowe nie wykraczają poza granice upoważnienia ustawowego. Jak trafnie stwierdził Trybunał Konstytucyjny, „sądy, stosując art. 54 kodeksu wykroczeń, mają również obowiązek badać, czy przepisy porządkowe, do których odsyła analizowany przepis, są zgodne z Konstytucją, a w szczególności, czy zostały one ustanowione zgodnie z konstytucyjnymi zasadami stanowienia aktów podustawowych (...)” - zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 lipca 2003 r., P 10/02, OTK-A 2003/6/62.

W przedmiotowej sprawie organ orzekający niewątpliwie zaniechał przeprowadzenia takiej analizy. Gdyby ją poczynił zauważyłby, że jako podstawę powołanego w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku nakazowego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. z 2020 r., poz. 697) wskazano przepisy art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-12 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r., poz. 1239 i 1495 oraz z 2020 r., poz. 284, 322, 374 i 567), a te regulacje bez wątplenia nie przyznawały Radzie Ministrów upoważnienia do wprowadzenia – na mocy rozporządzenia - zarówno powszechnego, obowiązującego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej zakazu przemieszczania się, jak i generalnego, adresowanego zasadniczo do wszystkich obywateli, nakazu zasłaniania ust i nosa.

Przepis art. 46a tej ustawy stanowi jednak, że *w przypadku wystąpienia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego o charakterze i w rozmiarach przekraczających możliwości działania właściwych organów administracji rządowej i organów jednostek samorządu terytorialnego, Rada Ministrów może określić, w*

drodze rozporządzenia, na podstawie danych przekazanych przez ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw administracji publicznej, Głównego Inspektora Sanitarnego oraz wojewodów:

- 1) zagrożony obszar wraz ze wskazaniem rodzaju strefy, na którym wystąpił stan epidemii lub stan zagrożenia epidemicznego,*
- 2) rodzaj stosowanych rozwiązań - w zakresie określonym w art. 46b*
- mając na względzie zakres stosowanych rozwiązań oraz uwzględniając bieżące możliwości budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Przepisy art. 46b pkt 1-6 i 8-12 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dniu 19 kwietnia 2020 r. stanowiły zaś, że w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 46a, można ustanowić:

- 1) ograniczenia, obowiązki i nakazy, o których mowa w art. 46 ust. 4;*
- 2) czasowe ograniczenie określonych zakresów działalności przedsiębiorców;*
- 3) czasową reglamentację zaopatrzenia w określonego rodzaju artykuły;*
- 4) obowiązek poddania się badaniom lekarskim oraz stosowaniu innych środków profilaktycznych i zabiegów przez osoby chore i podejrzane o zachorowanie;*
- 5) obowiązek poddania się kwarantannie;*
- 6) miejsce kwarantanny;*
- 8) czasowe ograniczenie korzystania z lokali lub terenów oraz obowiązek ich zabezpieczenia;*
- 9) nakaz ewakuacji w ustalonym czasie z określonych miejsc, terenów i obiektów;*
- 10) nakaz lub zakaz przebywania w określonych miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach;*
- 11) zakaz opuszczania strefy zero przez osoby chore i podejrzane o zachorowanie;*
- 12) nakaz określonego sposobu przemieszczania się.*

Przepis art. 46 ust. 4 wymienionej ustawy wskazuje z kolei, że w rozporządzeniach, o których mowa w ust. 1 i 2, można ustanowić:

- 1) czasowe ograniczenie określonego sposobu przemieszczania się,*

- 2) *czasowe ograniczenie lub zakaz obrotu i używania określonych przedmiotów lub produktów spożywczych,*
 - 3) *czasowe ograniczenie funkcjonowania określonych instytucji lub zakładów pracy,*
 - 4) *zakaz organizowania widowisk i innych zgromadzeń ludności,*
 - 5) *obowiązek wykonania określonych zabiegów sanitarnych, jeżeli wykonanie ich wiąże się z funkcjonowaniem określonych obiektów produkcyjnych, usługowych, handlowych lub innych obiektów,*
 - 6) *nakaz udostępnienia nieruchomości, lokali, terenów i dostarczenia środków transportu do działań przeciwepidemicznych przewidzianych planami przeciwepidemicznymi,*
 - 7) *obowiązek przeprowadzenia szczepień ochronnych, o których mowa w ust. 3, oraz grupy osób podlegające tym szczepieniom, rodzaj przeprowadzanych szczepień ochronnych*
- uwzględniając drogi szerzenia się zakażeń i chorób zakaźnych oraz sytuację epidemiczną na obszarze, na którym ogłoszono stan zagrożenia epidemicznego lub stan epidemii.*

W tym stanie rzeczy nie może budzić wątpliwości, że przepisy powołane jako podstawa wydania wskazanego wyżej rozporządzenia, nie zawierały upoważnienia ustawowego do wprowadzenia w aktach wykonawczych zakazu przemieszczania się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. W regulacjach tych mowa była wszak wyłącznie o możliwości „wprowadzenia nakazu określonego sposobu przemieszczania się” oraz „czasowego ograniczenia określonego sposobu przemieszczania się”. Pojęcie „sposób” oznacza zaś „określony tryb postępowania, forma wykonania czegoś”, „zespół cech charakterystycznych dla czyjegoś zachowania”, „to, co umożliwia osiągnięcie lub wykonanie czegoś” (Słownik języka polskiego PWN, <https://sjp.pwn.pl/szukaj/spos%C3%B3b.html>). W świetle powyższego nie może budzić wątpliwości, że przepis § 5 ww. rozporządzenia, który stanowił, że *do dnia 19 kwietnia 2020 r. zakazuje się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej przemieszczania się osób przebywających na tym obszarze, z wyjątkiem przemieszczania się danej osoby w celu:*

- 1) *wykonywania czynności zawodowych lub zadań służbowych, lub pozarolniczej działalności gospodarczej, lub prowadzenia działalności rolniczej lub prac w gospodarstwie rolnym, oraz zakupu towarów i usług z tym związanych;*
- 2) *zaspokajania niezbędnych potrzeb związanych z bieżącymi sprawami życia codziennego, w tym uzyskania opieki zdrowotnej lub psychologicznej, tej osoby, osoby jej najbliższej w rozumieniu art. 115 § 11 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r., poz. 1950 i 2128 oraz z 2020 r., poz. 568), a jeżeli osoba przemieszczająca się pozostaje we wspólnym pożyciu z inną osobą - także osoby najbliższej osobie pozostającej we wspólnym pożyciu, oraz zakupu towarów i usług z tym związanych;*
- 3) *wykonywania ochotniczo i bez wynagrodzenia świadczeń na rzecz przeciwdziałania skutkom COVID-19, w tym w ramach wolontariatu;*
- 4) *sprawowania lub uczestniczenia w sprawowaniu kultu religijnego, w tym czynności lub obrzędów religijnych,*

nie wprowadzał żadnych ograniczeń w sposobie przemieszczania się. Statuował natomiast powszechny (niezależny od sposobu) zakaz przemieszczania się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkami, wyodrębnionymi z uwagi na cel przemieszczania się. Wprowadzenie tego zakazu nie dość zatem, że nastąpiło z przekroczeniem granic delegacji ustawowej, wynikającej z przepisów przywołanych jako podstawa prawna wydania rozporządzenia z dnia 19 kwietnia 2020 r., ale nadto naruszało zasadę wyłączności ustawy przy ograniczaniu konstytucyjnych wolności i praw obywateli (zob. art. 52 ust. 1 i 3 oraz art. 31 ust. 1 i 3 Konstytucji). W tym miejscu należy zaś przypomnieć, że akt podustawowy można uznać za zgodny z Konstytucją tylko wtedy, gdy w pełni respektuje odpowiadający wymaganiom konstytucyjnym przepis upoważniający. Przepis ten, zgodnie z treścią art. 92 ust. 1 Konstytucji, musi być zawarty w ustawie, a statuowane w nim upoważnienie winno być szczegółowe i mieć na celu wyłącznie wykonanie ustawy. Regulacja ta powinna wyraźnie określać organ właściwy do wydania rozporządzenia, zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Co więcej jednak, przepis upoważniający musi respektować, wynikającą z innych przepisów Konstytucji zasadę, że w rozporządzeniu nie mogą być normowane sprawy, które stanowią przedmiot tzw. wyłączności ustawy.

Trybunał Konstytucyjny trafnie zauważa więc, że niezgodnym z art. 92 ust. 1 Konstytucji jest nie tylko przepis upoważniający, który nie respektuje wymogów wprost określonych w tej regulacji (np. nie zawiera wytycznych, czy też zawarte wytyczne nie są dość szczegółowe), ale i – ze względu na zerwanie więzi między ustawą a aktem wykonawczym – przepis, który upoważnia do uregulowania aktem wykonawczym materii zastrzeżonej dla regulacji ustawowej (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 maja 2012 r., K 10/11, OTK-A 2012/5/51). I z tej perspektywy zatem wykluczone byłoby przyjęcie, że ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r., która nie zawierała unormowań określających możliwość i warunki ograniczenia konstytucyjnej wolności poruszania się po terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, mogła upoważnić Radę Ministrów do wydania rozporządzenia zawierającego regulacje limitujące wolność przemieszczania się.

Wspomniana ustawa, na co trafnie zwrócił uwagę skarżący, nie zawierała również podstawy upoważniającej Radę Ministrów do wprowadzenia przepisów – a takimi były bez wątpienia regulacje zawarte w § 18 powołanego wyżej rozporządzenia - ustanawiających powszechny, tj. adresowany do wszystkich obywateli (z nielicznymi wyjątkami) nakaz zakrywania ust i nosa. Przepis art. 46b pkt 4 ww. ustawy zawierał bowiem jedynie upoważnienie do wprowadzenia w unormowaniu rangi podstawowej obowiązku poddania się badaniom lekarskim oraz stosowania innych środków profilaktycznych i zabiegów przez osoby chore i podejrzane o zachorowanie. Przepisy § 18 cytowanego wyżej rozporządzenia stanowiące, że:

1. Do odwołania nakłada się obowiązek zakrywania, przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki albo kasku ochronnego, o którym mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568 i 695), ust i nosa:

1) w środkach publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym oraz w pojazdach samochodowych, którymi poruszają się osoby niezamieszkujące lub niegospodarujące wspólnie;

2) w miejscach ogólnodostępnych, w tym:

- a) *na drogach i placach, na terenie cmentarzy, parków, zieleńców, promenad, bulwarów, ogrodów botanicznych, ogrodów zabytkowych, plaż, miejsc postoju pojazdów, parkingów leśnych,*
- b) *w zakładach pracy oraz w budynkach użyteczności publicznej przeznaczonych na potrzeby: administracji publicznej, wymiaru sprawiedliwości, kultury, kultu religijnego, oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki, wychowania, opieki zdrowotnej, społecznej lub socjalnej, obsługi bankowej, handlu, gastronomii, usług, w tym usług pocztowych lub telekomunikacyjnych, turystyki, sportu, obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym, lotniczym, morskim lub wodnym śródlądowym; za budynek użyteczności publicznej uznaje się także budynek biurowy lub socjalny,*
- c) *w obiektach handlowych lub usługowych, placówkach handlowych lub usługowych i na targowiskach (straganach),*
- d) *na terenie nieruchomości wspólnych w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2020 r. poz. 532 i 568) oraz na terenie takich nieruchomości o innych formach posiadania.*

2. Obowiązku określonego w ust. 1 nie stosuje się w przypadku:

- 1) *pojazdu samochodowego, w którym przebywają lub poruszają się: jedna osoba albo jedna osoba z co najmniej jednym dzieckiem, o którym mowa w pkt 2, albo osoby zamieszkujące lub gospodarujące wspólnie;*
- 2) *dziecka do ukończenia 4. roku życia;*
- 3) *osoby, która nie może zakrywać ust lub nosa z powodu stanu zdrowia, całościowych zaburzeń rozwoju, zaburzeń psychicznych, niepełnosprawności intelektualnej w stopniu umiarkowanym, znacznym albo głębokim, lub osoby mającej trudności w samodzielnym zakryciu lub odkryciu ust lub nosa; okazanie orzeczenia lub zaświadczenia w tym zakresie nie jest wymagane;*
- 4) *osoby wykonującej czynności zawodowe, służbowe lub zarobkowe w budynkach, zakładach, obiektach, placówkach i targowiskach (straganach), o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b i c, z wyjątkiem osoby wykonującej bezpośrednią obsługę interesantów lub klientów w czasie jej wykonywania;*
- 5) *kierującego środkiem publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym lub pojazdem samochodowym wykonującym zarobkowy przewóz osób, jeżeli operator*

publicznego transportu zbiorowego albo organizator tego transportu w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 8 i 9 tej ustawy albo przedsiębiorca wykonujący działalność w zakresie zarobkowego przewozu osób zapewniają oddzielenie kierującego od przewożonych osób w sposób uniemożliwiający styczność w rozumieniu art. 2 pkt 25 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi;

6) duchownego sprawującego kult religijny, w tym czynności lub obrzędy religijne, a w przypadku braku duchownego - innej osoby sprawującej kult religijny, podczas jego sprawowania;

7) żołnierza Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i wojsk sojuszniczych, a także funkcjonariusza Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Służby Wywiadu Wojskowego, wykonujących zadania służbowe, stosujących środki ochrony osobistej odpowiednie do rodzaju wykonywanych czynności;

8) osoby, której miejscem stałego lub czasowego pobytu są budynki użyteczności publicznej przeznaczone na potrzeby wychowania, opieki zdrowotnej, społecznej lub socjalnej, chyba że zarządzający takim budynkiem postanowi inaczej;

9) osoby przebywającej na terenie lasu.

3. Osoba wykonująca czynności zawodowe w obiektach handlowych lub usługowych lub w placówkach handlowych lub usługowych może w czasie wykonywania tych czynności zawodowych realizować obowiązek, o którym mowa w ust. 1, przez zakrywanie ust i nosa przy pomocy przyłbicy, jeżeli stanowisko kasowe lub miejsce prowadzenia sprzedaży lub świadczenia usług, na którym wykonuje ona czynności zawodowe, jest oddzielone od klientów dodatkową przesłoną ochronną.

4. Odkrycie ust i nosa jest możliwe w przypadku:

1) konieczności identyfikacji lub weryfikacji tożsamości danej osoby, a także w związku ze świadczeniem danej osobie usług, jeżeli jest to niezbędne do ich świadczenia;

2) umożliwienia komunikowania się z osobą głuchą lub głuchoniemą.

zdecydowanie więc poza ramy tego upoważnienia wykraczały. Wynikający z nich nakaz zasłaniania ust i nosa wynikający z § 18 ust. 1 przywołanego rozporządzenia,

adresowany był wszak nie tylko do osób chorych i podejrzanych o zachorowanie (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 listopada 2020 r., VIII SA/Wa 491/20).

Z tej też przyczyny należy stwierdzić, że zarówno przepisy § 5 cytowanego wyżej rozporządzenia, statuujące zakaz przemieszczania się, jak i przepisy § 18 tego aktu, wprowadzające nakaz zakrywania ust i nosa, naruszały powołane wyżej przepisy Konstytucji, w tym w szczególności art. 92 ust. 1 ustawy zasadniczej i w konsekwencji nie mogły tworzyć podstawy prawnej do wypełnienia blankietu normy sankcjonowanej art. 54 k.w.

Ponadto, na co również zwrócił uwagę skarżący, a co podkreślał już Trybunał Konstytucyjny w powołanym wyżej wyroku w sprawie P 10/02, przedmiotem ochrony przepisu art. 54 k.w. jest porządek i spokój w miejscach publicznych, a to oznacza, że zawiera on odesłanie do przepisów porządkowych wydawanych w celu zapewnienia porządku i spokoju publicznego. W konsekwencji, naruszenie regulacji, które nie zostały ustanowione w celu ochrony ww. dóbr, nie wyczerpuje znamion wykroczenia z art. 54 k.w. Powyższe prowadzi do wniosku, że złamanie przepisów rozporządzenia z dnia 19 kwietnia 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, które miały na celu ochronę zdrowia, a nie zapewnienie porządku i ładu publicznego, nie mogło stać się podstawą przypisania odpowiedzialności za wykroczenie z art. 54 k.w. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2021 r., sygn. akt II K 40/21; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2021 r., V KK 126/21).

W świetle powyższego, jedynie na marginesie należy wskazać, że rację ma skarżący i wtedy, gdy wskazuje, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, by w samochodzie, którym poruszał się M. K., znajdowały się jeszcze jakieś inne osoby. A pamiętać należy, że przepis § 18 ust. 1 ww. rozporządzenia nie miał zastosowania w przypadku pojazdu samochodowego, w którym przebywały lub poruszały się: jedna osoba albo jedna osoba z co najmniej jednym dzieckiem, o którym mowa w pkt 2, albo osoby zamieszkujące lub gospodarujące wspólnie (§ 18 ust. 2 pkt 1 ww. rozporządzenia). M.K. zaś - wbrew temu co sugeruje błędnie przywołany w wyroku przepis § 18 ust. 1 pkt 2 lit. a ww.

rozporządzenia - w momencie kontroli, w czasie której stwierdzono, że nie miał zasłoniętych ust i nosa, przebywał w samochodzie, a nie w ogólnodostępnym miejscu wskazanym w ostatnio powołanej regulacji.

Ustosunkowując się do argumentu Rzecznika Praw Obywatelskich opartego na tezie o braku możliwości ukarania obwinionego także i z tego powodu, że w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy nie obowiązywały już przepisy cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z 19 kwietnia 2020 r., a przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 19 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, nie przewidywały zakazu przemieszczania się, wskazać należy - dzielając w tym względzie stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2021 r., sygn. akt II KK 97/21 - że „skoro czyn zarzucony obwinionemu nie mógł stanowić czynu zabronionego w rozumieniu art. 1 § 1 k.w., to nie mógł mieć do tego czynu zastosowania art. 2 k.w., zarówno w formule określonej w § 1 jak i § 2. Ocena zachowania na płaszczyźnie art. 2 k.w. byłaby tylko wtedy celowa, gdyby uznać, że zachowanie obwinionego w dacie jego popełnienia było jednak czynem zabronionym jako wykroczenie z art. 54 k.w.”.

Powyższy wywód potwierdza trafność postawionej na wstępie tezy, że w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do przypisania obwinionemu odpowiedzialności za wykroczenie z art. 54 k.w., a to z uwagi na fakt, iż swoim zachowaniem nie wypełnił on znamion tego wykroczenia. Zaktualizowała się zatem podstawa kasacyjna, o której mowa w art. 111 k.p.w. Co więcej, wobec oczywistej niesłuszności ukarania, Sąd Najwyższy zobligowany był uchylić zaskarżone orzeczenie i uniewinnić M. K. od popełnienia zarzuconego mu czynu (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.